

om hvilken der ikke opnaas Enighed, meget let vil kunne føre Selskaberne ud i den Situation, at Staten faar Lejlighed til at gribe ind og overtage Driften for Selskabernes Regning og Risiko, og det er i alle Tilfælde noget, jeg for mit Vedkommende meget nødig vil medvirke til. Derfor finder jeg, at her er Selskaberne og deres Personalers ikke stillede lige, men at Selskaberne har faaet en ringere Stilling end Personalerne. Hertil kommer, at Telefondriften repræsenterer en stor og betydende Samfundsinteresse, og en saadan Samfundsinteresse mener jeg ikke maa kunne udsættes for, at de Interesser, som jeg villig erkender, at Arbejderne har haade med Hensyn til Arbejdsvilkaar og Lønningsforhold, træder frem i første Række, foran Samfundsinteresserne, og kan gøres gældende i den Grad, at en Samfundsinteresse krænkes derved. Jeg havde haabet — det saa jo ogsaa en Tid ud dertil under Kommissionens Forhandlinger —, at det skulde lykkes at opnaa Flertal for et Forslag om Indførelse af tvungen Voldgift i de nye Koncessioner. Det glippede imidlertid, men nu er Sagen rejst her paa Rigsdagen, og jeg kan ikke give det ærede 22de Medlem for Hovedstaden Ret i, at hvis man forsøger paa at gennemføre saadanne Bestemmelser paa dette Omraade, skulde det være et Forsøg paa at gennemføre en Undtagelseslovgivning for en bestemt Klasse af Arbejdere. Jeg vil blot henvise til, at man har den tvungne Voldgift indenfor de private Jernbaner; dér er den ganske vist kommet til Verden ved frivillig Overenskomst mellem begge Parter, men Bestemmelsen er der og har virket der, og jeg tror, den har virket til Tilfredshed. Derfor mener jeg, at naar Sagen ligger saaledes, som den gør, bør den tages op til alvorlig Overvejelse i det Udvalg, der nu bliver nedsat. Om det lykkes at gennemføre den Tanke, Mindretallet her har fremsat, kan jeg selvfølgelig ikke have nogen Mening om, men efter de stærke Udtalelser, som er faldet fra det ærede 22de Medlem for Hovedstaden, der talte paa det socialdemokratiske Partis Vegne, nærer jeg selvfølgelig nogen Tvivl om, at den kan gennemføres.

Jeg vil slutte mine Udtalelser med at sige, at jeg haaber, man vil prøve paa at forhandle sig til Rette om denne Sag paa en saadan Maade, at alle berettigede Samfundsinteresser varetages, og hvis det sker, er jeg ikke et Øjeblik i Tvivl om, at det vil lykkes at berede dette Forslag, om hvilket hele Telefonkommissionen af 1917,

paa dette enkelte Punkt nær, har staaet fuldt ud enig og sluttet, en hurtig og villig Behandling her i Tinget.

Laurits Jensen: Jeg vil gerne gøre nogle faa Bemærkninger vedrørende det københavnske Telefonskab, Bemærkninger, der særlig faar Adresse til den højtærede Minister og til det Udvalg, der antagelig bliver nedsat. De angaar Repræsentationskabet her i København og dettes Sammensætning. Ved de Forhandlinger, der for nylig blev ført angaaende de Takster, som er traadt i Kraft, maatte de store faglige Organisationer føre deres Forhandlinger ikke med Telefonudvalget, fordi Telefonudvalget lod meget tilbage at ønske, men med Telefondirektøren. Der blev fra hans Side vist os overordentlig stor Velvillie, men Telefondirektøren pegede paa, at det rette egentlig maatte være at faa de store faglige Organisationer repræsenteret paa den Maade, at de kunde blive et Bindeled mellem Ministeriet og Telefonselskabet. Vi henvendte os til den højtærede Minister, og jeg tør sige, at vi blev modtaget med den yderste Elskværdighed, men Ministeren maatte svare os, som han svarede os, at vi var ikke valgte, og han kunde derfor ikke forhandle med os, men maatte gøre det med det Udvalg, der var nedsat. Nu da denne Koncession skal gives, og disse Forhold ændres, vil jeg henstille til Ministeren og det Udvalg, der faar med Arbejdet at gøre, at tage et berettiget Hensyn til de Krav, der fremkommer fra Abonnenternes Side.

Jeg nævnedes de store faglige Organisationer, det er dem, som i væsentlig Grad benytter eller har Nytte af Telefonen, vi repræsenterer ikke Luksustelefoner, men Nyttetelefonerne, de Telefoner, som er en Nødvendighed for Forretningerne og deres Trivsel, og det vilde være ganske naturligt og rigtigt, om vi fik en tilsvarende Indflydelse gennem en Repræsentation, som kunde varetage vore Interesser. Den nuværende Repræsentation har ikke været tilfredsstillende. Den bestaar her i København af et særligt Telefonudvalg paa 5 Medlemmer. Disse fem Medlemmer har maaske nok Villien, men jeg tvivler noget om, at de ogsaa har Evne og Tid til virkelig at sætte sig ind i alle disse Forhold og føre Forhandlingerne paa en Maade, der er fyldestgørende for Abonnenterne, i alt Fald her i Hovedstaden. Jeg anmoder derfor den højtærede Minister og det kommende Udvalg om at tage Hensyn til de